

tekst Jurriaan van Eerten | foto's Eline van Nes

Wie Arizona zegt, kan niet om de Grand Canyon heen: de enorme scheur in de aardkorst die zelfs vanuit de ruimte zichtbaar is. Maar loop je de Arizona Trail, dan ontdek je dat deze Amerikaanse staat nog veel meer te bieden heeft, bier bijvoorbeeld.

Woesti jn bier in Arizona

Een helling van rode rotspartijen, waar cactussen metershoog uit omhoog steken, wordt een half uur lopen verderop een vlakte van lichtbruin zandsteen met mesquitebomen, met grillige bruine stammen en een groen bladerdak. Na een klim van een paar honderd meters verandert alles weer en loop je in een bos van gele den en eikenbomen, waar de temperatuur zomaar tien graden lager is.

Je bent op de Arizona Trail, een wandelroute van bijna driehonderd kilometer, die de staat Arizona doorkruist, als een rimpel van noord naar zuid. Na de Pacific Crest en de Appalachian Trail is dit de derde complete wandelroute in de Verenigde Staten. Het is weliswaar de kortste van de drie, maar qua natuur de veelzijdigste. Hij begint bij de grens met Utah, in het Noorden, en loopt dwars door de Grand Canyon, de hoger gelegen bossen rond Flagstaff, via de Sonorawoestijn met zijn hoog oprijzende bergketens, naar de grens met Mexico. Op elke bergketen, die ze hier *sky islands* noemen, tref een compleet andere flora en fauna aan dan in de lageregelegen gebieden. Het zijn echte eilanden, omringd door een zee van woestijn.

‘Die variatie aan landschappen is ongekend,’ vertelt de vijftiger Dallas Stevens. Hij nam vier maanden ontslag om de trail in één keer volledig te kunnen lopen. Daar deed hij drieënveertig dagen over, met een gemiddelde van bijna dertig kilometer per dag. Probeer zijn hoge tempo maar niet na te doen, dat leg je af. Stevens waarschuwt: ‘De Arizona trail is *gnarly* (uitdagend) vanwege de pure wildernis, waarin je soms dagenlang niemand tegenkomt. Je moet goed oppassen met je water en rekening houden met de hitte.’

Wie er geen uitputtingsslag van wil maken, kan de route heel goed in aparte stukken lopen. Als je van Flagstaff naar de Grand Canyon loopt, heb je een mooie kennismaking. Of anders daal je in een dag of zeven af van de bergen ten oosten van Phoenix tot in de Sonorawoestijn.

Nick Pauley schenkt (van links naar rechts): Farm Magic, Mulberry Marmalade, Sonoran Prince, Wet Beaver en Baboquivari

Het mooie van dit verhaal is dat de ontspannen wandelaar de mogelijkheid heeft om de natuur van Arizona onderweg ook terug te proeven in de lokale bieren. Een van de belangrijkste stops is ongeveer in het midden van de trail. Daar ligt het dorpje Pine, met restaurant annex bierbrouwerij That Brewery. Geregeld maken wandelaars hier een tussenstop van een paar dagen om bij te komen. Dat uitrusten wordt alleen maar mooier als je je tegoed doet een hamburger van elandvlees en een zoete *pint* gebrouwen van lokale

dennenappels. ‘We zien ieder jaar zo’ n driehonderd wandelaars voorbijkomen,’ zegt eigenares Tamara Morken op het terras van haar brouwerij. Het kijkt uit op het bos van gele dennen waar het dorpje naar is vernoemd. ‘Sommigen doen de trail zelfs heen en terug. Het gekste wat we hebben meegemaakt was die jongen die hem helemaal op een éénwieler aflegde.’

Tamara woonde vroeger met haar man in Phoenix. Toen de kans zich voordeed om de *ratrace* te verruilen voor de natuur, grepen ze die meteen. Ze zijn zo enthousiast over de natuur hier dat ze al jaren een bier brouwen dat de Arizona Trail Ale heet. Vijf procent van de omzet gaat naar het onderhoud van de trail. Dat vinden de klanten belangrijk, dus de verkoop loopt bijzonder goed.

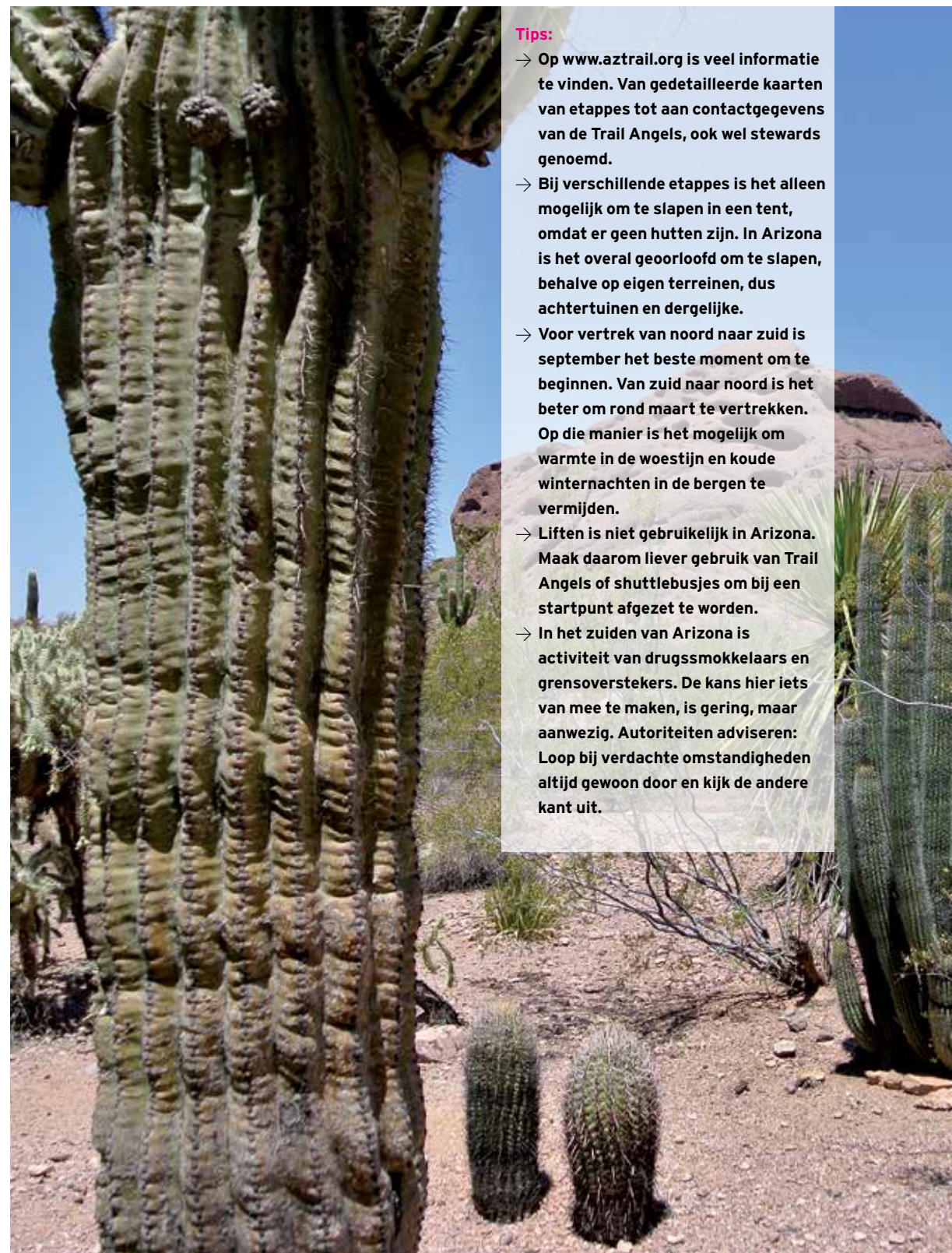
Over natuurbier uit de wildernis van Arizona gesproken, bij de Wilderness Brewery in Phoenix laten ze op grote schermen foto's zien van de natuur van Arizona. Watervallen, canyons en woestijnvergezichten. De brouwer is een echte natuurliehebber. Het hout van de verschillende hendels van hun biertappen is gemaakt van takken die hij tijdens natuurtochten door de staat mee naar huis nam.

'Ik ben groot fan van Belgisch bier,' legt Nick Pauley uit. Hij heeft, zoals veel van zijn collega's, een lange baard. 'Ik ben nu aan het experimenteren met spontane fermentatie, zoals ze dat bij Lambik in België doen.' Hij trekt regelmatig de natuur in, wandelend of per kano, en neemt vaak ingrediënten mee, zoals muntstruikjes langs de oever van een rivier, waar hij een speciaal bier van brouwt. Maar de meest bijzondere van de pakweg twintig bieren die de brouwerij vandaag op de tap heeft, is er één waar de *Prickley Pear* (cactusvijg) in is verwerkt. Je komt die schijfcactus langs de trail vaak tegen. Het geeft het bier een subtiele zoete nasmaak, die een welkome variatie is op alle Indian Pale Ale-varianties die je meestal bij kleine Amerikaanse brouwers aantreft.

Een andere bijzondere begroeiing langs de trail, is de veelvoorkomende mesquiteboom. Daarmee stoken ze bij brouwerij Thunder Canyon in Tucson hun bier. Eigenaar James Owens, ook al met lange baard, heeft geëxperimenteerd met het roosteren van mout op een vuurtje van mesquitehout. Het bier dat hij op de bar zet, is donker en smaakt inderdaad rokerig. Maar of je mesquite van eiken kunt onderscheiden, is

vermoedelijk alleen voor de echte kenner weggelegd. 'Ik kan dat zelf niet. Maar er komen hier mensen binnen die dat wel kunnen,' zegt Owens lachend, terwijl hij een handvol geroosterde moutkorrels laat zien. 'Het leuke is vooral dat de hele wereld van speciale bieren nieuw is. Twintig jaar geleden dronk de Amerikaan alleen Budweiser en Pabs Blue Ribbon. Nu is er een echte biercultuur ontstaan en dat is een omslag.'

Maar of je nu graag her en der een brouwerij binnenwandelt om speciale bieren te proeven en intussen de trail loopt, of de hele tocht in één keer aangaat, het is zaak om rekening te houden met de seizoenen. In de zomer kan de temperatuur in de woestijngedeeltes oplopen tot boven de veertig graden, terwijl 's winters de rotspartijen rondom de Grand Canyon wit kunnen zijn van de sneeuw. Soms zijn een pet en een waterfilter onontbeerlijk en soms warme kleren. Ook voor dierenliehebber is de trail een geweldige uitdaging. Er zijn veel dieren te zien. Van kolibries die met hun langgerekte snavel nectar uit een bloem snoepen, tot ratelslangen waar je met een boog omhoog moet lopen als je de hun luide waarschuwingssratel hoort. Minder zichtbaar zijn bergleeuwen, lynxen, vossen en zelfs een verdwaalde jaguar of zwarte beer. Meestal zijn de dieren te bang om zich echt te laten zien, maar kom je er een tegen, maak dan genoeg lawaai en ontspan. Drink her en der een lokaal biertje en geniet van de veelzijdige natuur die Arizona te bieden heeft.

Tips:

- Op www.aztrail.org is veel informatie te vinden. Van gedetailleerde kaarten van etappes tot aan contactgegevens van de Trail Angels, ook wel stewards genoemd.
- Bij verschillende etappes is het alleen mogelijk om te slapen in een tent, omdat er geen hutten zijn. In Arizona is het overal geoorloofd om te slapen, behalve op eigen terreinen, dus achtertuinen en dergelijke.
- Voor vertrek van noord naar zuid is september het beste moment om te beginnen. Van zuid naar noord is het beter om rond maart te vertrekken. Op die manier is het mogelijk om warmte in de woestijn en koude winternachten in de bergen te vermijden.
- Liften is niet gebruikelijk in Arizona. Maak daarom liever gebruik van Trail Angels of shuttlebusjes om bij een startpunt afgezet te worden.
- In het zuiden van Arizona is activiteit van drugssmokkelaars en grensoverstekers. De kans hier iets van mee te maken, is gering, maar aanwezig. Autoriteiten adviseren: Loop bij verdachte omstandigheden altijd gewoon door en kijk de andere kant uit.